

דפייגור

יום ו', ל' בשבט תשפ"ד, 9.2.2024, גיליון מס' 5055

מתחזקים אצלנו

לנושאים מתחומי עיסוק שונים. כל זאת לצד טיפול ומענה אישי ורגיש לרמת הפרט בשגרה ובמקרי חירום. אני מאמינה בפתוחות, בשקיפות ובתהליכים מקדמים, המשתפים כמה שיותר אנשים. אני חושבת, שבעת הנוכחית נכון להסתכל על הקיים, ולצד זאת להתחיל לתכנן את העתיד. בהקשר זה, הייתי רוצה שנקים צוותי חשיבה במטרה להתוות את הדרך בה אנו רוצים לראות את הקהילה והעסקים בשנים הבאות. אני חושבת שנוכח לחשוב ולמסד מנגנוני תקשור שוטפים כדי שמידע יגיע לכלל החברים, ולצד זה חברים יוכלו להעלות סוגיות, לשתף, לשאול ולקבל מענה. שמחה לראות שיש חברים רבים שרוצים להצטרף לוועד הנהלה.

מירב גרשמן: אני בעלת תואר ראשון בסוציולוגיה ארגונית, בוגרת קורס ניהול מערכות לוגיסטיות בטכניון ותעודת ניהול רכש ואספקה בינלאומי במכללה העסקית לשכת המסחר. ב-4 שנים האחרונות אני מנהלת את מחלקת הרכש והלוגיסטיקה של מקורות מרחב הצפון. אני שמחה להיות חלק מיגור ב-17 השנים האחרונות. גאה ושמחה לגדל כאן יחד עם עידי את ילדינו, אלון, ליאן ואלמוג. הקיבוץ כבר זורם בעורקיי זמן רב והקהילה שלנו יקרה לליבי. בשנים האחרונות אני פעילה יותר ויותר ביגור, חברת דירקטוריון אחי"ג, מנהלת את פרויקט הבנייה של שכונת הבאר, פרויקט הממ"דים הראשון ביגור, וכיום - את שכונת הבלוקונים. אני מתנדבת ומנדבת את עידי ב"מאמנות" ובארוחות למשפחות מילואימניקים ומשתדלת להיות מעורבת בקהילה. אני ביצועיסטית בנשמה אוהבת להניע תהליכים ורואה בכל שינוי הזדמנות. יגור בתקופה מאתגרת, והחלטות משמעותיות עוד לפנינו. אני מאמינה שיש לחשוב ביחד ולהגיע להחלטות משותפות, שייקחו בחשבון את טובת כלל הקהילה. אני מאמינה בשקיפות ובהעברת המידע בתקשור תמידי תוך למידה והפקת לקחים כיצד להשתפר. שמחה לראות שיש מועמדים רבים, מה שמאפשר לציבור חשיבה ויכולת בחירה.

שלומי חנוכה: בן 38 נשוי לעטר, אבא לאופיר, מיקה ושעיה. בעל תואר ראשון במנהל עסקים. 14 שנים ביגור, עצמאי בתחום הגיל הרך. יגור נמצאת בצומת דרכים מכמה בחינות. אשמח לתת ולתרום.

גבי קרדוש: פעם שנייה בשלושה שבועות שאנחנו בוחרים גוף מוביל מרכזי. עצוב שנוכחים כאן 11 אנשים. בבחירת אחי"ג טרח רק חבר אחד להציג את מועמדותו בפני האסיפה, הערב המצב יותר טוב, כי אודי עצמו המליץ על שתיים, ושלושת האחרים שדיברו לפני הציגו את עצמן/ם. זה אבסורד שאנו מצביעים לאנשים שלא עומדים בפני הציבור. קשור לחוסר מחויבות בסיסית שקיימת בארץ של נבחרים כלפי בוחרים. לפני דיון כזה חייבים להיות מונחים בפנינו קורות החיים של המועמדים/ות ואפילו סרטון היכרות או מועמדות במדיות השונות. הסקירה של אודי קודם, ככה צריך להיות: עדיין לא מאוחר. אין לנו צוותים לתחומי חיים חשובים, אין שידורי אסיפות בטלוויזיה, צריך לקפוץ קדימה בהרבה תחומים. למשל לא התקיים דיון חברתי פתוח בעניין מס איזון. במחצית הקיבוצים אין מס כזה בכלל. יש המון עבודה. כל אדם

1. בחירת יו"ר ועד הנהלה

אודי קינן: הציג את מועמדותו (ראה פרסום נפרד). בתגובה לשאלה: לא נרשמו מועמדים נוספים לתפקיד.

אביהו קול: לא צריך היה לבחור את הנהלת אחי"ג החדשה לפני שנבחר יו"ר חדש.

נוקי נויפלד: אביהו טועה, היו"ר והנהלה נבחרים יחד. אני לא עומד לבחירה, ולכן אני חופשי לגמרי לדבר. שנתיים זה מעט מדי! שנה לוקח להבין מי נגד מי. היה שינוי ארגוני, כולנו נכנסנו לעניין חדש ולא שמנו ליבנו לחשיבות זמן הקדנציות. נהייתי מהעבודה יחד עם אודי. קיבלתי חבל ארוך ובזכות זה, לפחות מבחינתי, הדברים הצליחו.

רמי פלג: "הלקונה המשפטית" בנושא הקדנציות היא טכנית. אסיפת יגור החליטה על קדנציה של 4 שנים, ובצדק, כי לוקח הרבה זמן להיכנס לתפקיד כזה. הסיבה שזה מגיע לאחר שנתיים היא שהתקנון טרם שונה מסיבות שאינן קשורות לנושא זה. כמי שליווה קיבוצים, נראה לי הגיוני לאפשר לאודי כאחד שמוביל כאן תהליכים מאוד מסובכים של שיוך דירות ובניית שכונות, וכבר יודע היטב את החומר, להמשיך בתפקיד.

2. בחירת נציגי ציבור ועד הנהלה

אהוד ס"ט: אני לא אכנס כאן לצד האישי, המועמדים ברשימה בהחלט ראויים, ואני מאחל להם ולנו הצלחה. אני מציע, שהנושא הראשון שהם יעסקו בו יהיה **נושא הביטחון**, שיעלה אחרי הדיון לאסיפה. **אנחנו במלחמה**, ולעיתים דומה שאנחנו לא ערים לכך. בשעת חירום "מכניסים את היד לכיס". לא עשינו זאת די בנושא הביטחון **ובמיוחד - בנושא הממ"דים**.

נושא חיוני אחר, שאינו קשור לעניין, אך חייבים לטפל בו באופן דחוף הנו **הקמת ועדת אסיפה** (רשימה מקיפה יותר בנושא הביטחון, תתפרסם בהמשך).

אודי קינן: מתוך הוועד הקיים, יעל רשף וגלית חגי מבקשות להמשיך. שתיהן היו מאוד מחויבות. הנוכחות והמעורבות שלהן היו גבוהות. חשוב שלפחות הוועד תהיינה נשים. הניסיון שלהן, ההבנה והרגישות לתחום הקהילתי והחברתי חשובות ליגור. במידה ולא ייבחרו וגם אני לא, נעמוד כאן בשבוע הבא בלי יו"ר ובלי אף חבר מנוסה בוועד הנהלה. גם הן צריכות לזכות בקדנציה מלאה של 4 שנים.

מועמדים חדשים הם: אורלי מורן, נתן טלמור, אורי זמיר, שלומי חנוכה, דני גורליק, יהודה פנחסי, עומרי ורדי, מירב גרשמן, מיטל נויפלד. אני אשמח לעבוד כמובן עם כל מי שיבחר.

מיטל נויפלד: נשואה ליאיר ואמא למתני, רומי ונויה. אני בקיבוץ כ-15 שנים ואוהבת את המקום ומעריכה את העוצמה והכוח של הקהילה היגורית. אני עובדת בחברה בטחונתית בתפקיד ניהולי בהנהלת משאבי אנוש של החברה. מגיעה עם ניסיון משמעותי בהובלת תהליכים אסטרטגיים ותהליכי ייעול ושיפור. הייתי שותפה לכתובת מדיניות ומענה ארגוני

רמי פלג: פורסם דיווח הנהלת קהילה. הוזכר שם נושא הבריכה ונושא התקשורת ביגור במציאות של המדיות החברתיות. חשובה מאוד התקשורת בין הממסד לציבור. שאלות צריכות להישאל וצריך לתת תשובות. מדובר בנושא חשוב ורציני וגם הדיון צריך להיות כזה.

שמעמיד את עצמו לבחירה צריך לעשות את זה בצורה רצינית ומקצועית.

אודי קינן: התחיל תהליך של בחירת יו"ר אחיג. יש צוות איתור שיביא הצעה להצבעה. לא השלמנו את דיון בחירת מנהל כספים חדש. אני, אישית, בגלל ניגוד עניינים לא יכול להוביל את זה. עוד שבועיים נעשה זאת.

"יוסי אמבולנס" - מתחילת השנה עברנו ל"יוסי אמבולנס" במקום השר"פ. חשוב לומר שישנם "חבלי לידה", כמו בכל מעבר מארגון לארגון. יש רצון עז של "יוסי אמבולנס" להשתפר בשירות. הקיצור מטלפון קווי ביגור נשאר 22 כמו שהיה עם השר"פ. כל עוד המרפאה פתוחה בבוקר, ישנם 4 צלולים למרפאה, ואם האחיות עסוקות, זה עובר ל"יוסי אמבולנס". יגור רכשה מספר שעונים עם לחצן מצוקה המחוברים ל"יוסי אמבולנס", לאנשים המסתובבים מחוץ ליגור - כולל טיולים. במידה ויש עוד חברים המעוניינים, ניתן לפנות לדליה או לאיל.

אנחנו מבקשים להזכיר, כי חברי יגור שיש להם ילדים מחוץ ליגור ורוצים לצרפם לשירות, יש לשלוח שם מלא, ת.ז. ומספר נייד. בכל מקרה של שירות או יחס לא הולמים, בבקשה לפנות לדליה או לאיל, והנושא ייבדק ויטופל.

"יוסי אמבולנס" נותן שירות בשעות שמרפאת יגור סגורה. ניתן להתקשר דרך הטלפון הקווי - 22, או במספר: *2356 השירות זמין לכל חבר יגור, גם אם הוא מחוץ ליגור.

מרפאת שיניים - לשאלות חברים, הסדר האורתודנטיה, שהיה בשנת 2023, לא השתנה.

התחלנו שנה חדשה עם מנהל קהילה חדש, וחלק מההנהלות מתחלפות, אנחנו מאחלים לכולם הצלחה בתפקיד.

תמיכה וליווי משפחות עם צרכים ייחודיים - לוועדת בריאות ורווחה הצטרפה אריאלה גרעין לתמיכה וליווי משפחות עם ילדים עם צרכים ייחודיים. אריאלה בעלת תואר בחינוך מיוחד ועובדת מזה 20 שנה בתחום הצרכים המיוחדים - תעסוקה ופנאי לבוגרים, אשר סיימו את לימודיהם במערכת החינוך, דיוור חוץ ביתי וליווי משפחות. משפחות מוזמנות לפנות לאריאלה בכל יום לטלפון 050-8293308, לליווי ותמיכה בתהליכי האבחון, ליווי והכוונה במיצוי הזכויות מול ביטוח לאומי ושירותי הרווחה השונים, חשיבה על אופק אישי של ילדכם או לצורך תמיכה חד פעמית או רציפה.

תקציבי מועצה - כמו בכל שנה, קיבלנו מהמועצה תקציב לתרבות: טיולים, הרצאות וצידוד למבוגרים. השנה אנחנו נשקיע חלק מתקציב הצידוד לרכישת דפיברילטורים, שיחולקו בשכונות. כאשר נדע סופית אלו עוד כספים אנו יכולים להוסיף לפרוייקט זה, נפרסם לאלו שכונות והיכן ימוקמו דפיברילטורים. השאיפה - להגיע תוך שנתיים לפריסה בכל יגור, מעבר לקיים.

אישור תוכנית משק (מסגרות) 2024
בעד - 417 (83.9% מהמצביעים) נגד - 80 (16.1% מהמצביעים)

שינוי מס איזון
הרוב הנדרש 66.66%

בעד - 427 (88.77% מהמצביעים) נגד - 54 (11.23% מהמצביעים)

הצעת התקציב עברה

בחירת יו"ר ועד ההנהלה
אודי קינן נבחר

בחירת נציגי ציבור ועד ההנהלה:
נבחרו: גלית חגי, יעל ס"ט רשף, מירב גרשמן, מיטל נויפלד, דני גורליק

סיכום ביניים אודי קינ

את פרויקט שכונת הבריכה הצלחתי להעביר מתכנון רחוק לתחילת ביצוע בפועל, על ידי קידום תכליתי של הוצאת היתרים בתקופה קצרה, וגם להגיע למצב שלכל בית יש דייר ספציפי.

בניית שכונת הבריכה היא בעלת חשיבות אסטרטגית ליגור, גם בהיבט של מצוקת הדיור וגם בהיבט של השיוך. להפוך את השכונה מחלום למציאות זה אתגר גדול, שכרגע מצליח להתקדם יפה ומבחינתי מהווה הצלחה גדולה.

הצלחתי להוביל לאישור את תקציב 2023 ואת תקציב 2024 לשביעות רצון החברים.

אתייחס למעורבות בעסקים, להנהלת הקהילה ולוועד ההנהלה:

עסקים - כאשר נבחרתי נוקי היה מנהל העסקים של יגור. מנהל מנוסה ובעל סגנון לא קונבנציונאלי. היה לי מאוד חשוב לאפשר לעסקים להמשיך ולהתפתח.

מבחינה נתתי לנוקי להוביל את העסקים בדרכו, ותמכתי בו גם ציבורית וגם במקרים רבים כשותף להחלטות מקצועיות בנקודות בהן יכולתי לתרום.

אני חושב, שנוקי הצדיק מאוד את האמון שהוא קיבל. מהלכים שנוקי הוביל בשנתיים האחרונות, הובילו לתוצאות יפות מאוד. אתן רק כדוגמה את הפער ברווחי לגין השנה לעומת השנה הקודמת, העומד על כ-9 מיליון ש"ח על פי הערכתנו.

בנוסף, השתתפתי באופן פעיל בישיבות אחי"ג וגם בישיבות תאגידי נוספים.

קהילה - נבחרתי יחד עם רחלי. אני יכול לומר, שלרחלי לב זהב והיא חרוצה כשד, אך לרחלי ולי לא היה פשוט לעבוד יחד, הבדלים בתפיסה. היה לי קשה, כשהרגשתי לעתים את החברים, אשר "עקפו" את רחלי ופנו אליי, כי לא קיבלו את המענה שציפו לו. זו היתה חריגה מתפקידי לתת להם מענה. אני, מצד אחד שמחתי איפה שיכולתי לסייע, אך ארגונית זה לא נכון. היה מקום לומר, שהנושאים הללו הם באחריות רחלי וזו טעות שלי.

זה נבע מכך, שהרגשתי, לעתים, שיש פערים ב-DNA של איך שאני רואה את הטיפול בחברים לבין המענה שקיבלו. במהלך 2023 התקבלה החלטה משותפת, שרחלי לא תמשיך את כהונתה ב-2024, ונכנסנו לתהליך של בחירת מנהל קהילה שהושלם לאחרונה (בהצלחה, רמי).

לאחר חודשים, בהם היינו ללא מנהלת קהילה, פרצה המלחמה, ומאז, יחד עם נוקי, גל וחברי ההנהלה, מצאתי את עצמי עובר לעבוד ביגור במשרה מלאה בפועל בתקופה רבת אתגרים.

אני מרגיש, שבתקופה זו עשיתי כמיטב יכולתי, וברור לי שהיו גם דברים שלא קיבלו את המענה הטוב ביותר עקב הנסיבות.

ועד הנהלה - רוב חברי ועד הנהלה הצטרפו לוועד בעקבות פנייה אישית שלי ולאחר אישור האסיפה.

הוועד עבר תקופה מאוד ארוכה של לימוד מקומו כתוצאה

שנתיים חלפו מבחירת יו"ר יגור כחלק מהשינוי הארגוני עליו החלטנו ערב 2022. ארצה לסכם את השנתיים הללו עבורכם.

נכנסתי יחד עם רחלי לתפקיד עם נסיון חיים והבנה כלכלית, אבל ללא ניסיון כמנהל קהילה או יו"ר קיבוץ (כן נחשפתי לעבודת יו"ר כצופה בקיבוצים אחרים). הכרותי היחסית העמוקה עם יגור נבעה מכהונתי כגזבר וכשותף משמעותי בצוות השינוי.

יחד עם רחלי בקהילה ונוקי בעסקים, ניסינו ללמוד אחד את השני, את מקומו של כל אחד מאיתנו וכמובן את ההתנהלות שלנו בפאזל הזה.

אני יכול לומר שבמקרים רבים יצא לנו "לדרוך" אחד על מקומו של השני בשוגג.

גם ברמת ההנהלה היו לנו הרבה נקודות, שלא היה ברור, איפה נגמרת הנהלת הקהילה, ואיפה ממשיך הוועד.

בחודשים הראשונים הצלחתי להוביל מספר החלטות, שנתנו דחיפה משמעותית לתהליך השיוך. זאת משום, שזה היה רצון הציבור כפי שעלה מההצבעות בעניין. אני חושב, שתהליך השיוך מתקדם בקצב יפה, אף שהוא מורכב מאוד וחושף את כולנו לשאלות רבות ולמתחים.

אנחנו נמצאים היום בשלב, שיש בו הרבה קושי וגם תסכול, אך אני מרגיש, שיש בי את הנחישות והמעוף להמשיך לקדם את התהליך הזה. ברור לי, כדי שנסיים אותו בהצלחה (אני מאמין שכך יהיה) הנחישות וההתמדה הכרחיות.

בנושא הדיור אנו עדיין נמצאים במצוקה משמעותית, הנובעת מהשילוב של בנייה מוגבלת מצד אחד, וצמיחה דמוגרפית מצד שני.

מצוקת הדיור יחד עם תהליך השיוך גרמה לנו לעצירה זמנית של הקליטה.

זאת משום, שיש צורך לסמן מגרש לכל חבר קיים, ורק אחר כך אפשר להמשיך לקלוט, וכן יש צורך לקבל החלטות שונות בנושא הקליטה, כגון סדר הקליטה (קדימויות), נהלי קליטה, יכולת כלכלית וכו'.

נושא הקליטה הינו חשוב ביותר להמשכיות הקיבוץ, ולצד, הנסיונות לא צלחו עד כה.

בימים אלה אנו עושים ניסיון נוסף, ואני מתכוון להגיע ב-2024 לקבלת החלטות ציבוריות בעניין.

בנושא הדיור קיבלתי את שכונת הבלוקונים בשלב התכנון, כשהוא מתעכב ומתקדם קשה. התערבתי בקידומו בצורה מעשית, לרבות סיוע בביצוע התאמות בדירות לבקשת דיירי השכונה, עד אשר הרגשתי (ביחד עם הדיירים) שנכון להעביר את הפרויקט בשלב היישומי לידי מירב גרשמן.

בתקציב 2023 הצלחתי להגיע להסכמות עם דיירי השכונה לשביעות רצונם בנושא המקדמות דיור עבורן, אשר מצד אחד סייעו למשפחות מבחינת התשלומים על הבנייה, ומצד שני חסכו ליגור קרוב ל-2 מיליון ש"ח.

לעבור. המיסים ירדו בחדות, אך אנו עדיין בתקופת 7 השנים הראשונות ועוד לא נכנסנו לעומק לדיון הציבורי על התקופה שלאחר 7 השנים, מה מאמצים ומה משנים, מה שאיפשר לנו את הפריבילגיה לצמצם מיסוי ולא לגעת בסבסודים, זה השיפור בעסקים והשיפור בהתפרנסות החברים.

אתגרים לשנתיים הבאות:

1. המשך תהליך השיוך.
2. כל נושא המיגון (ממי"דים).
3. השלמת טיפול ואישור של נוהל קליטה.
4. שימור וטיפול הקהילה מבחינה חברתית ותרבותית.
5. בחינת היבטים בחוברת השינוי וקבלת החלטות בהתאם.
6. התמקמות נכונה והטמעה של השינוי הארגוני.

אני מסכם את השנתיים הראשונות כתקופה שלמדתי הרבה, טעיתי הרבה, עשיתי הרבה. בחוויה שלי היתה גם זכות גדולה לעשות את התפקיד וגם אתגר מורכב מאוד. אני מעמיד את עצמי לבחירה של שנתיים נוספות - של הנאה, סבל ואתגר. אקבל את בחירת הציבור באהבה אם היא חיובית או שלילית. מודה לכם על ההזדמנות להוביל עד כאן, אולי גם מכאן והלאה.

אני חושב שלצד הלימוד של המצב החדש, היו בוועד הרבה דברים שניתן היה לעשות יותר טוב, בפרט בהיבט של הסדר והעבודה המסודרת. אני חושב שלאט לאט דברים קצת התבהרו, אך בשיחות שקיימנו בוועד בסוף 2023 עלו נקודות בנושא סדר, ארגון ובקרה, שחשוב מאוד שנשתפר בהן. אין בכלל ספק, שאני צריך להוביל את זה ואני גם לוקח אחריות מלאה על כך שזה היה חסר. אין לי ספק, שבאופן אישי צריך לעשות כאן קפיצת מדרגה. נדמה לי, שהוועד ואני מבינים מה צריך לשפר, ומכאן החשיבות שציינתי במכתב ההמלצה על יעל וגלית בהמשכיות.

באופן כללי, ערב בחירתי, סימנתי שלוש נקודות מרכזיות לתפקידי:

1. קידום שיוך בהתאם לרצון החברים.
2. קידום בנייה חדשה עקב מצוקת הדיור ועל מנת לאפשר את השיוך.
3. המשך תהליך השינוי - העברת אחריות לחבר על פני זמן.

כפי שציינתי אני חושב שמתקדמים יפה בשיוך. הבנייה החדשה ביגור מתקדמת בצורה יפה מאוד. בנושא תהליך השינוי, אני חושב שעדיין יש דרך ארוכה

מכתב לחברים לסיום תפקיד נוקי נויפלד

ההחלטה לשנות ולצמצם את פעילות מפעל טובופלסט. מבחינתי השינוי במפעל היה אחד התהליכים המורכבים והקשים, ואין ספק שזה אירוע טראומטי, שנגע ברבים מחברי יגור, אך היה בלתי נמנע.

אני לא חף מטעויות, סגנון הניהול שלי שלא תמיד החליק לעמיתי בגרון, קרי קבלת החלטות מהירה, שלא היתה מותאמת לקצב ההחלטות שנהוג לקחת בארגונים גדולים כמו קיבוץ, סגנון הדיבור, ואם בדרך פגעתי במישהו, אז בהזדמנות זו, אני רוצה להתנצל. למרות החזות המחוספסת, בפנים הרגשתי מחויבות שלא ניתנת לתיאור, הכוללת לא מעט לילות בהם החסרתי שינה, אך לדעתי הנאמנות לדרך שלי, היא שהביאה לתוצאות שאציג בהמשך.

להצלחה בדרך היו שותפים רבים וכאן המקום להודות להם: לכל המנהלים ולצוותי העבודה המסורים, שתחילת דרכנו המשותפת היתה לא קלה, אך ההמשך מוכח בתוצאות. לכל חברי יגור שנתנו בי אמון. למשפחה שלי שהיוותה עוגן וגם ספגה לא מעט בשל היותי איש ציבור.

אני מאמין שכלכלת יגור איתנה ויחד עם זאת - לא לעולם חוסן. האתגרים רבים.

מחד גיסא זהירות רבה ומאידך גיסא לוודא המשך צמיחה כלכלית וחיפוש הזדמנויות עסקיות ומנועי צמיחה חדשים.

נראה שבבילים.

עם סיום תפקידי אני רואה לנכון לשתף אתכם בסיכום הפעילות העסקית לשנים 2018 - 2024. נכנסתי לתפקיד במרץ 2018, על מנת להביא ליגור מניסיוני אחרי 20 שנים בעבודת חוץ בניהול בתחום המסחר והחקלאות.

העקרונות בהם האמנתי ולפיהם פעלתי:

שהעסקים צריכים להשיא רווחים לבעלים (חברי הקיבוץ).

שדרוש שינוי תפיסה של מנהלי העסקים בניהול: פיקוח על הוצאות, הכנת יעדים ותוכנית עבודה **ועמידה בהם**, איוש כ"א מתאים ועוד.

שיש לנקוט בהסתכלות כלכלית נטו על כל ענף וענף כעסק, שמטרתו היחידה הינה רווחיות מקסימלית.

אני גאה:

שהתגבש צוות מנהלים עצמאי מקצועי ויעיל, פיתוח ענף הנדליין שמהווה מנוף צמיחה משמעותי, הקמת ענף מטעי האבוקדו. כיום, כל עסקי יגור רווחיים ומעלים דיבידנדים לקהילה.

שהתקופה שבה כיהנתי בתפקיד היתה תקופה מאתגרת מאוד מבחינה לאומית ובינלאומית והשפיעה רבות על המרחב העסקי: קורונה, המחאה החברתית והמלחמה, שהשפיעו על תרבות הצריכה ועל ההתנהלות העסקית, ולמרות הנ"ל עסקי יגור צלחו את התקופה ובהמשך גם סגרו פערים והתקדמו.

על הנחישות שלי בנקודה הרגישה והמאתגרת ביותר, לקיחת

ברכת הדוך

ברכות לרמי והצלחה בתפקידו. איחולי קליטה טובה ואיכותית בייגור.

להלן תרשים המבנה האירגוני של חלוקת אחריות בין התחומים השונים וההנהלות השונות, לאור ההחלטה לבחון את פעולתו במהלך השנה הקרובה.

הנהלת הכלכלית (מנהל נוסף)					מטרה					הנהלת קהילה (מנהל קהילה)				
תחזית	תעשייה	נדל"ן	ענפי חי	צומח	אזור	מש"א	מט"א	חברת וקהילה	זמניות	חינוך	בריאות ורווחה	ענפי שירות		
מי יגור	לגן	חומות יגור	לול	גד"ש	בית אחוה	מט"א	מט"א	חברת וקהילה (יו"ר מנהל - מש"א שוקים קהילה) מזכירות סניכית	מרבית	מסלול יגור	מרבית	ברכה		
אורות יגור	גנריה	השכרות	רפת	חסות	באלאן	מט"א	מט"א	אבלות	מסלול יגור	חינוך חברתי	מרבית שירים	חד"א + מרכזית		
תקשורת				משתלחת	קרקעות חורשה	מט"א	מט"א	צ"ח	מסלול יגור	חינוך מיוחדים	צרכים מיוחדים	כולם		
					שיתופיות \ מאגידים אחרים			בטחון	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	דואר		
								ענפי תקשורת (מקומואמתי"מ)	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	סידור רכב		
								צעדים	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		
								ארכיון	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		
								בטיחות	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		
								פית חי	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		
								חדר כושר	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		
								פאב	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		
								בית עלמין	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור	מסלול יגור		

עית הכיר: רמי פלג מנהל הקהילה החדש

רמי פלג (בעבר פופלינגר, ששונה לאחר שהבנתי שהבחירה בשם היתה להסתיר זהות יהודית מתוך חשש לבטחון האישי), בן 51, נשוי למירב ואב לדולב (22), עופר (20), מיקה (18) וירדן (10).

יליד פתח תקוה, חניך "המחנות העולים" מכיתה ה' עד כיתה י'. ב-1988 בגיל 16 הגעתי לקיבוץ גדות יחד עם עוד 17 חבריה במסגרת "מקובצת" של "המחנות העולים", שאירגן אביק מלכין ז"ל (אבא של אופיר), כי היתה חסרה שכבת גיל בקיבוץ, ורצו להוסיף עוד חבריה לנעורים. בנעורים עבדתי במוסך ובנוי במסגרת מסלול הלימודים. בצבא שרתתי בשריון (חטי' 188) ובמילואים בפלוגת סיור של חטיבת שריון 514, שחזרה לאחרונה להיות 205. כשהשתחררתי מהצבא עבדתי כמדריך בחינוך החברתי, והדרכת את כיתת "אגוז" בשנת בר המצווה, שבמסגרתה אחת המשימות היתה לרכוב באופניים מגדות לאילת. למדתי בבית ברל לימודי א"י והיסטוריה, שהקנו תואר ראשון בחינוך, תעודת הוראה ומורה דרך. בשנת 2000 יצאתי לשנתיים שליחות בבורמה (מיאנמר) עם מירב כקב"ט השגרירות, ולאחר מכן, שנתיים נוספות בשגרירות ישראל בקזחסטן. כשחזרנו מהשליחות ב-2006, התקבלנו לחברות בגדות, כחברים האחרונים במסלול הישן (השינוי בגדות היה ב-2009). עבדתי בהוראה בבית ספר "הר וגיא" כשנתיים ולאחר מכן כמשווק טיולים בטיילות החינוכית של "אגד תיור ונופש".

בוואריאציות שונות - אופניים, קיאק, קרוספיט, ושחייה. לפני יום כיפור צלחתי את הכינרת ולמחרת רכבתי באופניים עם חבר מגדות עד לאשקלון, חוויה מפוקפקת לחלוטין... (אגב נרשמתי לגרייט שייפ - ובעיני המועדון ברמה מאוד גבוהה).

את ה-7.10 פתחתי בשמירה בגדות ואחיה"צ הבן שלי (לוחם באגוז) התקשר והודיע שנפצע בכיסופים ונמצא בסורוקה. לאחר מספר ימי אישפוז וניתוחים באיכילוב, חזר הביתה לשיקום, ואני עשיתי מאמצי על לחזור למילואים לאחר פטור של כמה שנים. הצטרפתי לפלוגת השינוע של חטיבת השריון 205 עם חבריה ותיקים, שהיו איתי בפלסי"ר, ועם חיילים בגיל של הילדים שלי... ומצאתי את עצמי ישן כחודש בבית ילדים ביחיעם.

כאשר ביקשו מאיתנו לפנות את בית הילדים, התקשרתי לעופר אדר (אחראי השידך, שהוא גם יו"ר געתון) לברר אם יש מקום לפלוגה בגעתון ומהשיחה עלה שמחפשים מנהל קהילה ביגור וכך הדברים התגלגלו... מבחינתי האתגר שחיפשתי, זה ניהול קיבוץ גדול ובאזור שונה מהאזור שמוכר לי.

את קיבוץ יגור הכרתי לראשונה בכיתה ט' ב-1987 בערך, כשהקומונר שלנו אמיר לבנה, הביא את החוג לסופ"ש, טיילנו בנחל יגור וישנו במבנה כלשהו בקיבוץ. מעבר לכך, לא היתה לי הכרות אישית עם יגור, מעבר למה שלמדתי על השבת השחורה, על פסח נוסח יגור שהובא לגדות על ידי ישי רייסמן ז"ל.

ממה שלמדתי עד היום על יגור, למדתי שיש לי עוד הרבה מה ללמוד, עד שאדע למפות את התמונה ולהבין את ה-DNA של יגור. עד כה הכרתי הרבה אנשים איכותיים, שיגור נמצאת בליבם ושמאוד אכפת להם מהמקום.

בשנת 2011, כשנתיים אחרי השינוי, תפסתי את המצב החברתי בגדות כקשה מאוד והחלטתי להתמודד לתפקיד מזכיר ויו"ר ועד ההנהלה, היות ובעיני זה התפקיד עם יכולת ההשפעה הכי רבה בקיבוץ. במסגרת התפקיד קידמתי עם שותפים תחומים שונים (תשתיות, הסכמי בעצ"מ, איחוד סטטוסים ועוד). לאחר 6 שנים בתפקיד, ביקשו שאמשיך, אבל אני מאמין בקדנציות, ובעיני בתפקידים מסויימים נכון להתחלף ולהכניס דם חדש למערכת. פנו אלי מהתנועה לגבי תפקיד רכז אזור.

בתנועה הקיבוצית יש 279 קיבוצים, המחולקים לאזורים לפי הארגונים הכלכליים (משקי עמק יזרעאל כאן) ולכל אזור יש רכז, שמהווה את החוליה המקשרת בין הקיבוצים בשטח למטה התנועה, שיושב היום ביקום. התפקיד כולל ליווי מנהלים, הנהלות, חלק מצוותי היגוי של פורומים שונים ועוד.

התחביבים שלי הינם טיולים, צילום וספורט

אורחות חיים ויתרנו על השוויוניות, אבל לא על החיים המשותפים כקהילה וכשותפים לעסקים. החיבור הזה מאפשר למי שבוחר בחיים איכותיים, חיי איכות עם פוטנציאל לצקת לתוך זה מהות ותכנים. כל קיבוץ וההון האנושי שנמצא בו, בין אם זה פנימה לתוך הקיבוץ או החוצה לחברה הישראלית.

שלושה סיפורים או אירועים אישיים משמעותיים: מהילדות, מהנעורים, מהצבא ואחריו ומהקריירה הבוגרת -

בכיתה ז' אסון הבונים היה בשכבה שלי. זוכר את ההמולה בחזרה מהטיול, וכשהמחנכת שלי ביקשה שאכניס מגש עם כוסות מים להורי הכיתה שנפגעה, ראיתי את האמא של החבר שלי מהתנועה, כשקיבלה את הידיעה שהוא לא שרד את המראה הקשה.

מסעות טיולי התנועה עם התרמילים על הגב היו נדבך חשוב בגיבוש האישיות שלי, ועד היום אני חושב, שזה הכלי החינוכי הכי טוב שיש. לאחריו העבודה, שלצערי הרב, בהרבה מהקיבוצים אבדה ככלי וכערך.

עד היום החבריה מהחוג בתנועה והחבריה מהמקובצת (כמו בני כיתה, רק בלי הסיר ועם פז"מ מקוצר) נפגשים לטיולים וארוחות, ואלו פגישות מצחיקות, כי זה כאילו הזמן עצר...מלכת...

בעיני, כשקיבוץ הופך משיתופי למתחדש, זה שינוי דינאמי שלא מפסיק אף פעם, וחיפוש הזהות נמשך כל הזמן, לא רק ביגור, אלא בכל קיבוץ וקיבוץ.

הקיבוץ המתחדש מאפשר לפרט לקדם ולפתח את עצמו, בד בבד עם פוטנציאל לכל פרט לקדם את הקהילה, כל אחד והחוזקות שלו, ומה שהוא רוצה לתרום (חברות בוועדות, יוזמות קהילתיות ועוד). בקיבוץ יש פוטנציאל לכל אחד להשפיע על חיי הקהילה, יותר מכל צורת ישוב אחרת.

התפקיד של התנועה הקיבוצית במדינת ישראל היום הוא בעיקר לאפשר למי שרוצה להישאר קיבוץ להישאר קיבוץ! יש גורמים במדינה שחושבים שהזכויות, שהקיבוצים קיבלו, גדולות מידי, וצריך לצמצם אותן (קרקעות, מכסות מים, חלב ועוד) והם היו שמחים להתעסק עם כל קיבוץ באופן נפרד ולא עם תנועה אחת גדולה. מעבר לכך, הרבה מהקיבוצים מחפשים כיוון ומהות והפעולות במטה התנועה מאפשרות שיח משותף ולמידה הדדית.

לגבי ההתמודדות של הדס ילין על תפקיד המזכ"ליות, אני מאחל לה הצלחה רבה, זו התמודדות מאוד קשוחה ושאפו לה על האתגר שלקחה על עצמה.

האם יש עדיין לקיבוץ כצורת חיים, השקפת עולם? בשינוי

בגן חצב השבוע נפרדו ילדי גן חצב מליבי ממפוני גשר הזיו, ששהה ביגור עם אימו טל בשלושת החודשים האחרונים. עפרי: "ליבי נכנס לכולנו ללב. התקופה הזו מזמנת לנו התנסויות שונות ורבות מכל מה שהכרנו. להכיר את ליבי ולהתחבר אליו היה קל, להיפרד ממנו, זה כבר סיפור אחר. וגם זו התנסות חשובה לילדים. "מזל" שאיתן אשתמקר ומשפחתו המפונים מקרית שמונה עדיין איתנו.

בגן אורן אחרי כמה ימי גשם יצאו ילדי גן אורן לטייל בנחל "נחש" (!), לראות אם עדיין יש זרימה. מצאו אפיק מלא בוך, ללא מים, עם הרבה סחף ולכלוך, ומייד החלו בעבודת הניקיון. ככה שומרים על הסביבה ועל הטבע.

חברי יגור מתגייסים להצלחתה של הדס ילין בבחירות למנכ"ל התנועה הקיבוצית

רויטל קינן

יצור ומוסדות צריכה משותפים ועוד. נוכחנו לדעת שכסף הוא לא חזות הכול. הוא בא והולך, אבל היכולת לבנות קיבוץ לאורך שנים תוך שמירה על המגדלור הערכי היא תנאי בסיסי להישרדותה של קהילה.

אתמוך בהדס, משום שהיא שמה את הערכים הללו, הערכים עליהם גדלנו ואשר לפיהם אנו מחנכים את ילדינו, בראש סדר העדיפויות שלה. הדס מצליחה לראות את הקהילה הקיבוצית במיטבה ומבינה את החשיבות של השמירה עליה. רק דרך ערכים אלה נוכל לחזור ולהשפיע על החברה הישראלית כבעבר. רק דרך ערכים אלה, אשר מתגלים היום ומועלים על נס בכל הארץ, נוכל לשמור על התנועה ועל צדקת הדרך.

אתמוך בהדס, כי אני חושב שהגיע הזמן לשינוי בהנהגה. הגיע הזמן לתת לתפיסות אחרות, לדרך חדשה ולערכים חדשים להוביל אותנו. לא מספיק לדעת לדבר יפה ולשווק את עצמך. נדרש ניסיון, נדרשת היכרות עם התנועה ועם סוגיות הליבה, שאיתן מתמודדים הקיבוצניקים והקיבוצים. בשנים האחרונות הדס ליוותה את התנועה ואת הקיבוצים בצמתים מרכזיים. תמיד הייתה קשובה, תמיד נתנה עצה טובה ותמיד סייעה ככל יכולתה.

וכן, אצביע להדס כי היא אישה. כי חסר היום, יותר מתמיד, קולן של הנשים בהנהגה הלאומית והקיבוצית. הצביעו למנהיגה לשם שינוי! הצביעו להדס!

למה להצביע, ולמה להדס? מיטל זיידל

רבים שואלים אותי "מה מיטל, את משתפת בבחירות לתנועה הקיבוצית?" אני עונה: בוודאי, בטח! התנועה הקיבוצית היא גורם משמעותי בגיבוש המדיניות בישראל, כל שכן כעת, לאחר ה-7 באוקטובר. התנועה הקיבוצית משקפת גם היא את התייחסותה לנשים בנוף הציבורי -

הדס מנהיגה שנוטעת בליבי תקווה אמיתית! שיכול להיות כאן הרבה יותר טוב, שניתן בעזרת הערכים הנכונים, הדבקות בצדקת הדרך וההסכמה לפסוע יחד בדרך ארוכה לטובת המדינה הזו. אני מאמינה שלהדס היכולת לעבוד בשיתופי פעולה רחבים מתוך אמונה אמיתית בכבוד האדם באשר הוא אדם, ולהבריא את הפוליטיקה הארצית.

אני קוראת לכל חבריי וחברותיי מהתנועה הקיבוצית - הכירו את משנתה הערכית, העמוקה של הדס, הביטו בקורות החיים המרשימים שלה, בדרך הארוכה שכבר פסעה ובחזון מעורר התקווה, ואחרי שתכירו אותה גם אתם - אין לי ספק, שתדעו במי כדאי לבחור בבחירות הקרובות לתנועה הקיבוצית. בואו נדאג לכך שיהיה כאן טוב.

למה אצביע להדס ילין (ולא רק בגלל שהיא מהקיבוץ שלי) בעוז אוחנה

באירועי "השבת השחורה" נחשפו מספר אמיתות בחברה הישראלית. האחת, קריסת הקונספציה בקשר לחמאס ולרצועת עזה. והשנייה, חוסנם וחוזקם של הקיבוצים (באשר הם...).

החוסן והחוזק של קיבוץ נובע מהיכולת שלו לקיים חיי קהילה, הסובבים סביב ערכים משותפים, ערכים שאינם נקנים בכסף, אלא בהשקעה ארוכת שנים. ערכים אלה של ערבות הדדית, חיבור למקום, אהבת הארץ, שוויון, ראיית האחר, דמוקרטיה ועוד - יכולים לצמוח ולבלב רק בחברה, ששמה אותם כנר לרגליה ודואגת לטפח אותם לאורך חייה.

כדי לטפח ערכים אלה ולחיות לאורם, נדרשים הקיבוצים להשקיע במערכות חינוך חברתיות, בחיי תרבות משותפים, בפיתוח ובשמירה של מנגנוני ערבות הדדית, דאגה לבנים עם צרכים מיוחדים, מערכות תמיכה לגיל השלישי, אמצעי

החלשה והדרה. התנועה הקיבוצית מובלת על ידי גוורדיה גברית, שחושבת שהיא יודעת יותר טוב מאיתנו על היכולות שלנו, על המסוגלות שלנו ועל מקומנו בתהליכי קבלת החלטות.

אנחנו, הנשים, לא אחת מתלוננות על כך שאין מספיק נשים בתפקידים ציבוריים, בדירקטוריונים ובצוותים קריטיים של קבלת החלטות, והנה, בשעה חשובה זו, חלקנו בוחרות (הכול בחירה, באמונת) להמשיך ולטעון את זה ולא לצאת ולבחור באישה, כדוגמתה של הדס דניאלי ילין, שבחרה לשים את התנועה ואת כולנו בראש סדר העדיפויות שלה, כי זו השעה, כי הגיע הזמן לשינוי.

אתן רוצות לראות יותר נשים בנוף הציבורי, בצמרת קבלת החלטות? בואו לבחור בהדס דניאלי ילין ב-13.2, אתן רוצות שהשיח יהיה ענייני, מהותי, לא מתלהם? בואו לבחור בהדס, תקשיבו לה ברשתות, תשמעו את ההתנסחות שלה, תאמינו לי, אתן רוצות שהיא תייצג אתכן היכן שצריך. אתן רוצות שלא ימכרו אתכן? אתן רוצות שלא יסגרו קומבינות מאחורי הגב שלכן? תבחרו בהדס דניאלי ילין, היא נקיית כפיים, יש לה יושרה ובסיס ערכי. אתן רוצות שיתייחסו אליכן אחרת, תבחרו נציגות מטעמכן ולא עסקנים שימכרו את הבית שלכן בשביל טובתם האישית.

אני בוחרת בהדס דניאלי ילין לראשות התנועה הקיבוצית, כי דרוש שינוי והשינוי יבוא מתוכנו, מהנשים, שמוכנות לשים את טובת הכלל לפני טובתן האישית, בחכמה, ברגישות, מתוך ניסיון ושליחות והכי הכי חשוב, בנחישות.

לפני שבוע שוחחתי עם חברים מקיבוץ שכן, חברים טובים, לא פספסו הפגנה אחת בכל המחאה החברתית נגד הרפורמה המשפטית ובכלל. אותה חברה טובה, קולגה הודיעה לי "אנחנו אף פעם לא מצביעים לתנועה הקיבוצית, בכלל לא מעורבים בזה..." עוד חבר משותף להדס ולי, נשאל - האם הוא תומך בהדס? והתשובה היתה "כן, מאחורי הקלעים... אני לא יכול, אני בתפקיד ציבורי..."

אני אשתדל להישאר ממלכתית ולהזמין את האנשים הללו, שהם ייצוגים של קולות רבים בקרב חברי הקיבוצים מן ועד אילת, לבחון את היושרה שלהם שוב, בנימוס. אם יש מישהו בינינו שלא יכול להפגין את תמיכתו בפומבי, הרי שהוא חלק מהמשחק הפוליטי המלוכלך של צביעות והסתרה.

אם יש כאלה שלא מצביעים אף פעם, כי בזה אין להם מעורבות, שלא יתפלאו אחר כך שהתנועה הקיבוצית נראית כמו שהיא נראית ושי"הופקרנו"... יכול להיות שהפקרנו, אנחנו, קודם כל את עצמנו? לא יודעת, שואלת בשביל חברה.

למה להדס? גדי רביב

אם לא היה מדובר בחברת יגור, ספק אם הייתי מתעניין, בוודאי שלא הייתי בא לחוג בית. אבל אני קודם כל איש יגור, בימי שמחה ובימי עצב ובימי מבחן, ובאתי לפגישת

חברים עם הדס, קודם כל מתוך סולידריות וחברות. עוד קדם ידעתי על הניסיון העשיר של הדס במיקרו, כמנהלת ומובילת קיבוצים, ובמיקרו, כסמנכ"לית בתנועה ובעבודה הפוליטית בשדולת הנשים. אבל הסתקרנתי לשמוע אותה ברמה הלאומית.

והופתעת, לא בגלל שהיו לי ציפיות נמוכות, אלא כי האוזניים כבר לא רגילות לשמוע על התנועה שלנו ממקום של כוח, תנופה, תפקיד וחזון. כבר שנים רבות שהדיבור הוא תמיד על זה שבאים עלינו לכלותינו ולקחת לנו את האדמות והמכסות. והדס לא שאלה מה המדינה צריכה לעשות בשבילנו, אלא מה אנחנו צריכים לעשות בשביל המדינה, ואיזה תפקיד צריך לקחת על עצמנו, ואיפה הביצה שהכי דחוף לייבש, כדי לייצר לארץ הזאת, לתנועה הזאת ולחברי התנועה הזאת - תקווה ומוטיבציה להתגייס. התגייסתי.

למה הדס? יעל ס"ט רשף

התנועה הקיבוצית חוותה מכה נוראית בשבעה באוקטובר, לפתע נזכרו במדינה שישנם קיבוצים רבים החיים על הגבול, עובדים את האדמה ומקימים חיים סביב מחשבה מאחדת, אידאולוגיה של שותפות, שוויון ערך האדם, דמוקרטיה בכל מובן המילה, ערבות הדדית, חינוך הלוקח בחשבון גם יצירת קשרים בין הילד לבין המקום בו הוא גדל, תרבות מקורית ושמירה על תהליכי הזדקנות מכובדים.

ולא רק הקיבוצים האלו, התנועה הקיבוצית בכללה מביאה למדינה שפה שיש מאחוריה אגידה יחודית. שנים רבות הלכה התנועה לאיבוד, כמעט וקולה לא נשמע בתהליכים הלאומיים, בסוגיות ערכיות, בדופק החיים הישראלי.

הדס מביאה עימה משב רוח מרענן, היא אינה מרכינה ראש בפני תהליכי הפרטה וקיצוניות, אותם עוברת המדינה, אלא אומרת דעתה בעוז ומתוך אמונה אמיתית בדרך החיים הקיבוצית. הדס מאמינה בתרומה האדירה שהתנועה הקיבוצית יכולה להביא לחברה הישראלית המתפוררת. היא בעלת יכולת ליצור קשרים עם אוכלוסיות נוספות בעם, תוך יצירת גשרים של שיח ולא של התבדלות. הדס משמיעה קול נשי שיש בו מן החזון והנחישות, יחד עם יכולת הכלה וקבלה של האחר.

הדס אינה נרתעת מקשיים: בכישרון, בנחישות, בצניעות וענווה יודעת להוביל לפתרון קונפליקטים, לחשיבה ערכית, לאמונה בכוחו של הקיבוץ לחזור ולהוביל תהליכים חשובים.

בתקופה כל כך מורכבת למדינה ולתנועה הקיבוצית - נדרש חזון, נדרשת אמונה, חשובה תחושת השליחות והמחויבות לתיקון ולהמשכיות.

הצביעו הדס - כי יש בה גם טעם וגם ריח והיא חשובה מאוד לאגודה האחת המאחדת בתוכה טעמים וריחות שונים ומיוחדים.

שיחה עם הילה קינן, ישראלה סלע וחורחה לניס ונטע נהרי, לרגל שידור בערוץ 12 על קבוצת הסורגות והסורג נופית פלגי וגדי רביב

עם מלאכות היד, שכמעט נעלמו להן בעשור הזה. לנסות ללמד את הדור הצעיר בני 16-40, החושש מעבודת היד ומעדיף את הטכנולוגיה, ולבנות מערך למידה כאן ביגור. בנוסף, ביגור יש קרוב ל-40 סורגים, שחלקם בעבר סרגו בהתנדבות כובעים לחולי סרטן. חורחה לניס ושושנה רוזיאו הם אלו שלקחו על עצמם את היוזמה המבורכת הזאת, וכעת אשמח לאחר המלחמה להמשיך עם מעגל הנתינה הנ"ל ולסרוג לחולי הסרטן המאושפזים ברמב"ם.

איך זה להיות מצולמת לרשת החדשות הכי נצפית בארץ?

אני פחות אוהבת את הפוקוס על עצמי, מעדיפה לעשות ולא רק לדבר. הפעם הסכמתי לחשיפה, כדי שעוד סורגים וסורגות מרחבי הארץ יצטרפו למיזם, וגם כדי שנמצא חנות צמר שתהיה מוכנה לתרום לנו צמר לכובעים, או מישהי שלא יודעת לסרוג, אך תהיה מוכנה לתרום צמר.

כמה כובעים כבר סרגתם עד כה?

עד יום שישי, המשלוח האחרון ללוחמי גולני, הוצאנו לפועל 3,100 כובעים לחיילים בסדיר ובמילואים ברצועת עזה ובגבול הצפון.

איך את מפיצה ומשווקת את המיזם? כלומר, איך הגעת לכמות כזו של סורגות וסורגים?

ההתחלה היתה כמיזם מאוד קטן עם מורות לאומנות, שהלך וגדל בהתאם לכמות הביקוש לכובעים, מה שהצריך אותי לפרסם ברשתות החברתיות, וכך למעשה קיבלתי המון פניות מכל הארץ והעולם והתרחבנו.

איך את מפיצה את זה בקרב כוחות צה"ל? כלומר, איך את מגיעה אל החיילים? איך נוצרים החיבורים לחיילים שבשטח?

החיבורים לחיילים בשטח נוצרו מקבוצות של אזרחים

תקציר הפרקים הקודמים: בשבת ה-7.10 שבה הילה עם בני משפחה מטיול באילת, וחשבה איך תוכל לתרום את חלקה למערכה. כמורה לאומנות וחובבת סריגה עלה במוחה הרעיון למיזם: כובע וחם-צוואר מצמר חמים ונעים, עשויים עבודת יד מלאת אהבה והערכה לכל חייל וחיילת, אשר שומרים עלינו גם כשקר בחוץ. תחילה, כמורה לאומנות רתמה סביבה מורות נוספות בתחום. לאחר מכן, חברו גם גברים ונשים מהקיבוץ, וכך לאט לאט גדל והתרחב לו המיזם אל מעבר לגבולות הקיבוץ והדימיון. בהמשך, הצטרפו אליו בני משפחה, חברים ומכרים מכל רחבי הארץ ואף מחו"ל (אותם פגשה כמורה במשלחותיה השונות לאורך השנים). כעת, קבוצת הסורגים מונה כ-170 סורגים וסורגות שה"כ (169 נשים וגבר). הצעירה בקבוצה בת 25 והמבוגרת, ישראלה סלע, בת 101.

שאלות להילה קינן

איך את מסבירה את הצלחת הפרויקט?

הצלחת הפרויקט נובעת מכך שהרבה נשים בימים אלו, בעיקר "בגיל השלישי" וגם יותר צעירות, רוצות לחזור ולעסוק במלאכות-היד מול הצפייה בטלוויזיה, "מחזירים עטרה ליושנה", רוצים להשתייך לקבוצה ולהעניק לחיילים כובעי צמר וחם-צוואר כאות הוקרה על הביטחון והשמירה, שהם מעניקים לנו בימים אילו בקור ובגשם.

אילו עוד גופי תקשורת פנו אליך כדי להתראיין?

במהלך החודש קיבלתי הרבה פניות מערוץ 13 ו-12 וסירבתי כמה פעמים... הפעם הסכמתי להתראיין לחדשות הבוקר של חיים אתגר ומעיין אדם המקסימים. בנוסף, ראינו אותי לעיתון הקיבוצים ובשבוע הבא יש לי גם כתבה לעיתון חיפה.

מה השלב הבא?

השלב הבא הוא לשמר את קבוצת הסריגה ולהמשיך

טובים, שגם מתנדבים ומבשלים ארוחה חמה כל יום שישי, ומצרפים את הכובעים של המיזם שלי. כיום, יש 5 נשים, שיש להן חמי"ל בבית, לדוגמא "הגזרה החמה בצפורי", שכל יום שישי מגיעים ליגור לאסוף את הכובעים. ההצעות גדלות משבוע לשבוע, במיוחד בימים הקרים של ינואר-פברואר, ואנחנו מצליחים לעמוד בדרישות, כשכל שבוע מתחילת המלחמה יוצאים בין 100 ל-200 כובעים מיגור. דאגנו גם לכל החיילים בסדיר ובמילואים, אשר מתגוררים ביגור, לצוות המורים שאיתי בביה"ס הריאלי בחיפה, לפנימייה הצבאית ולאחים של תלמידים שלי, המשרתים בצפון או בדרום. יש גם תהליך של התקרבות והתגבשות בתוך קבוצת הסורגות/ים. הכובעים והסריגה מסביב לשולחן קירבו את חברי הקבוצה זה לזה. בכל יום שלישי בהרצאות במועדון, ניתן לראות חברות מאזינות להרצאה ובידיהן מסרקות, מייצרות כובע, ואף יותר, תוך ערב אחד בלבד. דרך המיזם היכרתי מאות נשים מדהימות, שמתנדבות תוך כדי עבודה, ותורמות מכל רחבי הארץ והעולם. והכול בשביל מטרה אחת - להוקיר ולעזור לחיילים שלנו שלא יהיה להם קר בשטח.

חורחה לניס

למדתי לסרוג במסרגה אחת בבית הספר היסודי בשיעור של מלאכת יד. אחרי בית הספר עשיתי הפסקה של מעל 50 שנה בסריגה (כמו שאומרים "שכחתי"). לפני כעשר שנים ראיתי מישהי סורגת במסרגה אחת ונדלקתי חזרה. ראיתי בכלבו מתקן עזר לסריגה וקניתי, ומאז אני סורג בעיקר כובעים. לפני כעשר שנים שושנה רוזיאו שמעה שאני סורג וגייסה אותי לפרוייקט סריגה לילדים חולי סרטן. לפרוייקט של הילה התחברתי, כאשר קראתי עליו, כשביקרתי את הילדים בארה"ב, וכמו שנחתתי בחזרה התחלתי לסרוג ולא הפסקתי. בהתחלה ספרתי כמה, אבל כשזה הצטבר וגדל הפסקתי לספור. לחיילים קר, סורגים ולא סופרים. אני בא הביתה סורג כמה שורות, עושה הפסקה, חוזר וממשיך לסרוג תוך צפייה בטלוויזיה או שמיעת רדיו. זה פשוט מרגיע. זה מה שאני יכול לעזור ולתרום. המיזם הזה אין כדוגמתו. בהתחלה היינו אחדים, עכשיו כבר סורגים מעל 30 אנשים ביגור ויש הרבה מישראל ומחו"ל. המשויבים החמים מהחיילים מגיעים כל הזמן, וזה שווה הכול.

ישראלה סלע

מה שלומך? סביר. אין למדתי לסרוג? בשיעורי מלאכה בבית ספר בווינה, שיעור אחד בשבוע. באיזה תקופה בחיים סרגת הכי הרבה? בבית הסוהר סרגתי המון, כי היה זמן פנוי, כל החיים סרגתי. אין את מרגישה כפרוייקט? אני נהנית מאוד. חלק גדול מהעבודה זה בזמן ההרצאות ב"דורות". יש תוצאות לעבודה הגדולה!

מי הדליף לערוץ 12

נסע נהרי: "סכתא (חני) ישבה אצלי במשמרת בייביסיטר ביום רביעי וסרגה (זה אחרי שהכירה גם לנכד שלה שני כובעים). היא סיפרה לי על כל המערך של הסורגות, וגם כמובן על ישראלה הסורגת הבכירה. מאז תחילת המלחמה אני עושה "מילואים" בחדשות 12. הגעתי למשמרת בחמישי בבוקר. סיפרתי להפקה, העברתי להם טלפונים של הילה קינן וחורחה. והשאר הסטוריה.

צילום: יוליה איריס

בתוך הימים הקשים העוברים עלינו, התאריך י' בטבת יום העלייה על קרקע של קיבוץ יגור, עבר מבלי משים, ולפתע הרגשנו, שגם בימים אלו, כאשר כולנו בסערת רגשות, יש חשיבות וערך להתכנסות קהילתית, לערב שיש בו מן הניגון והסיפור האישי והחיבור שלנו למקום ואחד לשנייה. רצינו שהשירים אותם נשיר יחדיו, יגיעו מעומק הלב של החברים, ויחדיו נצליח לרקום את סיפור חיינו כאן. ואומנם, גם בבחירת השירים וגם בסיפורים הנלווים, נוצר פסיפס חיים מלא רגש, אהבה וחיבור לחיינו הקיבוצים, באחת התקופות הקשות ביותר אותה אנו חווים. הערב היה ערב חורף אינטימי, צנוע ונעים. ערב שכולו שיתוף, ובצד השירים נשמעו זכרונות וסיפורים אישיים, אשר יצרו דבק ויחד ואליהם כולנו כמהים.

תודות ענקיות לליטל ויותם ברקו, על הפקת הערב, הליווי המוזיקלי, ההגברה והתאורה ולנדב שתמך ועזר. תודה לספה על הכנת המצגת היפהפייה, תודה לנגנים, אשר ליוו את ערב השירה ולבן כהן על הקלידים. תודה לעינב רוזיאו וועדת תרבות על הכיבוד העשיר והמפנק, לאורנה זוארץ על היין החם, לאופים ולאופות: ראובן שניידר, עופרה צוק, יעל נויפלד, קרן אוחנה, שושנה רוזיאו, איריס וילרוסה, גבי זר אביב. תודה לאודי קינן ורמי פלג על הברכות ותודה ענקית לחברי יגור, אשר בחרו ושתפו סיפורים אישיים. תודה לזמרות ולזמרים, אשר בצד הסיפור האישי הובילו את השירה. לו יהי ונזכה לעוד ערבים כאלו. והכי חשוב שכל החטופים ישובו הביתה ותסתיים כבר המלחמה.

צוות החג: ספה סוויצקי, גלית חגי, תימור בנארי, רבקה קוטליאר, עינב רוזיאו, יעל ס"ט רשף

ברכת יו"ר ועד ההנהלה / אודי קינן

התכנסנו כאן יחדיו, ביום חורפי וגשום, על מנת לציין יום הולדת 101 לקיבוץ יגור. זוהי התקופה הקשה ביותר למדינת ישראל ולהתישבות העובדת, מאז תחילת הרעיון הציוני. רבים מהקיבוצים נמצאים בעין הסערה, בגבולות המדינה, וחווים על בשרם את מלוא האימה, ההרס, החורבן והעצב.

אף אנו ביגור שילמנו מחיר כבד על נפילתו של אסיף לוגר ז"ל ומחבקים יום יום את איילת סוויצקי וחנה פרי, אמה, אשר שבה מהשבי, בעוד רועי נרצח באכזריות ונדב כבר 112 ימים בשבי החמס. אנו מתפללים לשובם של כל השבויים לישראל ולשלומם של כל החיילים באשר הם. ומתוך הכאב הנוראי, אנו רואים כיצד הקהילות מתחזקות ובונות שוב את עצמן. יש ערך גדול לחיי קהילה, על מנת לתת גב וחוסן לחבריה ואף תקווה לעתיד לבוא.

קיבוץ יגור כבר 101 שנים נאחז בקרקע, כבדה ובוצית, אך פורייה ודשנה. ואנו, אשר משנים את פנינו, בוחנים את דרכינו מדי יום, על מנת להתאים את החיים שלנו למציאות משתנה. אנחנו יודעים גם לשמור על הגרעין הערכי סביבו אנו מתלכדים - אהבת האדם, ערבות הדדית זה לזה, חינוך משותף וערכי, בריאות וסיעוד כבסיס לאיכות חיים, קשר ואהבה למקום היפה בעולם. וכל עוד נמשיך להאמין שיש ערך רב ליחד אנושי, מכבד, ושוויוני - נוכל להמשיך ולבסס כאן קיבוץ לתפארת.

ובערב שכולו שירה בחרתי לצטט מהשיר של עילי בוטנר, מוקדש לחטופים:

עוד נחזור להיפגש, להסתכל שוב בעיניים יש פקק תפילות כבד בנתיב של השמיים אבל החוט הדק בינינו אף פעם לא נקרע עוד נצחק שם על הכול, לא תהיה לנו ברירה רק תזכור שנייה לפני שאתה נרדם שגעגוע הוא הדבק הכי חזק בעולם."

ברכת מנהל הקהילה / רמי פלג

בשגרת מלחמה יש קושי לשמוח יחד. עם זאת, כמותם ציונו לנו חיים וחלק מהחוסן שלנו כחברה זה היכולת להתכנס ולהמשיך לחגוג 101 שנים, לשיר יחדיו ולנהל שגרה לצד מלחמה.

כשמברכים אותי ליום הולדת, אני לא מבין על מה חוגגים... עוד פחות שנה בחיים.

כשקיבוץ חוגג יום הולדת, אז זה הפוך, כי בעצם לקיבוץ אין פג תוקף והקיבוץ רק יכול לצמוח ולשגשג, אם ירצה.

אז אני רוצה לאחל לכולנו, לרגל ציון יום הולדת 101 של הקיבוץ, שלכל אחד מאיתנו יהיה שיר נעים בלב כפרט והרבה שירים בציבור כקהילה.

שבקיבוץ המתחדש כל אחד יתפתח באופן מיטבי וישגשג כפרט, ושנדע לרתום את כל החברים והחברות לקהילה צומחת ומלוכדת: עם חינוך, תרבות וחיי חברה תוססים לכל שכבות הגיל. שנמשיך לקלוט בנים ובנות לקיבוץ. ושהענפים והעסקים ישגשגו ויאפשרו המשך חיי רווחה.

אז שיהיה מזל טוב ויום הולדת שמח!

* * *

זה השיר שלי

גדי ומיכל רביב, עלמה גורן, מרי נהרי-ברקן - "כנפי רוח"
בחרנו לשיר דווקא שיר, שלא גדלנו עליו, אלא פגשנו בו במסעותינו האישיים, כל אחד בזמנו. המקור של הרב קוק, התוספות באו ממקומות אחרים. יש בו, הזמנה לאדם, לחיות הכי גבוה שאפשר, כמו שלמדנו משולה, וגם את הדרישה ממנו למלא את חובתו, כמו אצל דניק. בבית של שולה ודניק, גדלנו על "שחקי שחקי" ו"קבץ פזורנו". אמא היתה מדליקה נרות בחזרה מסעודת השבת בחדר האוכל, ואבא הוציא פיצוחים. השבת התקדשה בסעודה בחדר האוכל, ובמפגש המשפחתי אחריה, מדי שבוע, עם משפחות גל ונהרי. משם בגרנו למקומות חדשים בהם נפגשו דתי וחילוני, ישראלי ויהודי, פרטי וקהילתי. השיר מושר היום על ידנו במפגשי שבת וחג, לצד ברכת הנרות, הקידוש, הברכה על החלה, "שחקי" ושירים אחרים, וקושר סבא וסבתא שאינם, לנכדים שלא את כולם הכירו. מילותיו של הרב קוק "בן אדם עלה, כי כוח עז לך" הם בשבילנו, המשך טבעי ל"כי עוד אאמין גם באדם" של טשרניחובסקי, אבל גם שינוי וחידוש גדול, בהארת היחיד, כמו שביקשה שולה, לעומת "האדם" כחבר בכלל של דניק. ביחד, במשפחה, בקהילה, בשירה, בעשייה, ביחסים - מתגשם האדם המלא. שיגדל ויתקדש האדם, ויעלה, במיוחד בימים האלה.

רות בארי - "קום והתהלך בארץ" אנחנו אוהבים לטייל על ההר וגם לשיר. ברשימה של שירי הדרך תמיד יש לנו "ההר הירוק תמיד" ו"קום והתהלך בארץ".
שיר נוסף שבחרתי - **"אישה"** (שיר של עידית חכמוביץ), בעיני זה שיר יפה ומאוד אינטימי. תמיד, כאשר אני שומעת אותו אני חושבת על עידית: אישה עדינה וחזקה, יצירתית, רואה נפש ההר, נפש הקיבוץ ויודעת לספר עליהם במילים כל כך מדויקות. זה שיר אהבה יפיפה וגם מאוד קיבוצי. מספר על משהו, שכולם רואים, ואין אפשרות להגיד את זה

ענת עוגן - "שתלתם ניגונים" אני בת גבת, ואת השיר שרתי עוד מנעוריי. פניה ברגשטיין היתה חברת גבת. כשנודע לה ב-1944, שמשפחתה נספתה בשואה, היא ביקשה להדליק נרות שבת בגן הילדים לזכר בית הוריה, אך נתקלה בהתנגדות החברים, ואז כתבה את "ניגונים", לזכר הבית שאבד. אני שרה את השיר שוב ושוב והוא מרגש אותי מחדש ואני מרגישה שמתכוונת להוריי שלי. במופע עם יונה טפר על ספרה "כאן היה הבית", בו היא מספרת על הוריה, שעלו לארץ בספינה ובירידה לחוף אבדו כל התמונות מבית הוריה. לזכרם היא שילבה את השיר בספר, ואני שרה אותו עם שותפי אלכס. כשהופענו בהתנדבות במלון בטבריה למפוני קיבוץ דפנה, מלכיה ומנרה, השיר הרעיד את הציבור עד דמעות.

רומי רשף - "בוא" זה שיר שיש לי חיבור אישי אליו, כי אני שרה אותו הרבה עם המשפחה, ואני מאוד אוהבת לשיר אותו. מוקדש לחיילינו בסדיר ובמילואים, חזרו הביתה מהר בריאים.

יעקב קליבנו - "אני גיטרה" יעקב בחר בשיר, כי הוא נבחר בחבורה לשיר את חלקו סולו. בתקופת הקורונה, כשעשינו ערב שירה עם האסנרים, נתנו לו לשיר את כולו והוא זכה לשבחים.

אורלי זעירא - "שיר לערב חג" בילדותי הייתי חלק ממקהלת חיפה. למדנו את השיר הזה, והמילים שלו נחרטו בי מיד. שיתפתי את סבתא שלי בשיר, והיא, שעזבה את יגור ועברה לגור בעיר, סיפרה לי שהשיר הזה מעורר בה געגועים לקיבוץ, כי השיר הזה מדבר על החגיגות בעיר הגדולה ומזכיר לה את התקופות, שהיא עזבה את הקיבוץ והרגישה לא במקומה, לא בבית, בעיר, הדיסוננס בין החגיגות והעיר הסואנת לבין הגעגועים לקיבוץ. גם אותי המילים של השיר מאוד תפסו והוא נשאר קשר מיוחד ביני ובין סבתי עד שנפטרה.

בפנים, כמו עוד הרבה דברים, שרק למשוררת מותר להגיד את זה, לשיר את זה, לחייך את זה בין השורות.

מיכל מלכין - "השכם השכם בבוקר" לאחר מלחמת יום כיפור יצא האלבום של חוה אלברשטיין "כמו צמח בר", ששיקף את רוח התקופה. בחרתי מתוך האלבום את השיר "השכם השכם בבוקר". רחל שפירא, שכתבה את המילים, מתארת את הבוקר העולה על שדה הקרב ומראותיו, אך גם את השחר המנסה להצית תקווה חדשה: "אחר כך זרחה השמש ברוך וברחמים / והאירה באור חדש את האימה והתקווה / וכל מי שהיה שם ביקש לו ניחומים / בחסד ומסירות, סליחה ואהבה". למרות שנכתב על המלחמה ההיא, השיר מתאים מאוד גם לימינו. ומי ייתן ויגיע יום חדש בו תזרח שמש של חסד, תקווה ואהבה. ואני, אוהבת את הזריחה, וכמעט מדי בוקר, ואפילו אם זה ממש מוקדם, אני יוצאת לצלם אותה.

ספה סוויצקי - "הדרך אל הכפר" אחרי 17 שנה שחייתי ביישוב אחר חזרתי הביתה, למקום בו מלווים אותי הזיכרונות שלי מילדות, הלינה המשותפת על הטוב והרע שבה, הביחד מגיל אפס עד לבגרות, המקומות בחיק הטבע על רקע ההר הירוק, החברה והתרבות המיוחדת והעשירה, ובעיקר המשורר האהוב עלי יורם טהרלב מחבר השיר. לכבודו ולכבודנו בחרתי את השיר היפה הזה.

רוחלה מלכין - "הביתה" יגור מציינת 101 שנים לעלייתה על הקרקע ואילו בישראל מתחוללת מלחמה איזומה ו-136 מבנייה ובנותיה חטופים בעזה. בחרתי את השיר "הביתה", על מנת שנשיר אותו יחדיו כתפילה וקריאה לחזרת כל השבויים הביתה, וכתפילה לשלום כל החיילים והחיילות שלנו, הנלחמים עדיין בגבולות.

נורית פארן - "שיר שמח" השיר נכתב כדי להרים את המורל ביישוב אחרי פיגוע קשה. במלחמה הנוכחית אנחנו בשלב, שהניצחון הוא בנקודות על מורל, וזה עלינו, על כל אחת ואחד מאתנו.

צביקה שנקר - "בתי את בוכה או צוחקת" בחרתי כזיכרון אישי מתקופת הצבא, שעה שהסורים ירו מהרמה על הקיבוצים היושבים למרגלותיה. התקופה הנוכחית מזכירה לי שוב את אותם ימים קשים של קרבות ושל חיים בצל הפחד באותם קיבוצים.

עופרה טר - "שיר ליקינטון" שיר שאמא שלי שרה לפני ההליכה לישון בגן הילדים שבקיבוץ. לא ידעתי בכלל איך נראה יקינטון. השיר הזה נשמע לי אז יפה ועצוב, אולי בשל הצורך להיפרד מאמא לקראת ההשכבה בגן.

אורנה זוארץ - "אמא" אל השיר של עילי בוטנר, התוודעתי בזכות נעה (חגי) אחרי שאמא שלי נפטרה וחיפשנו שיר שיתאים לאחת האזכרות. עילי בוטנר פשוט "פגע בול" בכל כך הרבה מקומות. הקשר לשדות ולחקלאות, הלילות החשוכים והבודדים בבית הילדים, הקמצנות בחיבוקים וחיוכים, שהתרבו במקצת עם השנים והנכדים.

אני עומדת מדי שנה בבית הקברות ליד החלקה שלנו, שהתרחבה עם השנים, מרימה את העיניים למעלה אל העצים, הכרמל והשמיים, וחושבת על האהבה הגדולה שנשארת בסוף חיינו: "...וכמו יורדת שמש מעלינו מלמעלה

/ רק שתשאיר אותנו יום נוסף עוד לילה / וכמו הרוח שתנשוב אל תום ימינו / מה ישאר בסוף חיינו / רק אהבה..."

גלית חגי - "סתיו לבן" הכותנה שזורה להרבה מהיושבים כאן בזיכרונות הילדות הקיבוציים. הכותנאים הם זן מיוחד של חקלאים. אצלי הכותנה היא חלק מההיסטוריה האישית וחלק מהזירגון המשפחתי. "פימה ארוכת סיבים", "אקלה קצרת סיבים", "קטפת חד טורית/ארבע טורית", "האצבעות של התוף", "שילוך", "הלקט". החדווה של הנסיעה האינסופית בשדה עם העיניים למטה, לוודא שאין אבן בשורה. השבבים שנעצו בתוך השיער עד שהגיעו הקטפות עם הקבינה הממוזגת. היופי הלבן הזה, הנותן תחושה של קדושה, והתקווה שנישאת מידי שנה, שהגשם יגיע רק בעיתו, אחרי שיסיימו לקטוף.

את השיר "סתיו לבן" של יורם טהרלב אני מבקשת להקדיש לאבא שלי, אמיר קרן, שנפטר לפני 20 שנה, חקלאי, צרוב מעשים, ולעזוג שלם, שהיה לי שותף באהבת השדה בכלל והכותנה בפרט. על שניהם אפשר לומר: "לא סתם חקלאים - כותנאים".

רוחלה סגל - "שגל על עירי" השגל משנת 1950 הוא אחד מזיכרונותי הראשונים. כשקמנו בבוקר, השמיים היו מכוסים עננים והמטפלות שלנו, דינקה ופרידה לוסיטיג, דיברו ביניהן ואמרו שעוד מעט ירד שלג. ואכן הוא ירד. פתיתים לבנים נחתו ברכות וכיסו את החצר בשמיכה לבנה. בחצי היום זרחה השמש והרשו לנו לצאת, ואנחנו רצנו בשמחה לחצר המשחקים המכוסה בשכבת שלג לבן לבן. זה היה מראה משגע, אלא שפתאום אופס... עצרנו! המגע עם השגל הקר היה כל כך מפתיע שאחדים מאיתנו, ואני אחת מהן, פרצו בבכי וביקשו "רוצה לבית! לא שלג!". רק האמיצים שבינינו, למרות הקור, מיהרו לתפוס את ההגה בשילדת המכונית, שעמדה בחצר, ועל הפרונט שלה נחה ערמת "קצפת" של שלג. המטפלות שלנו עשו הכל שנרגיש מה זה שלג. הן אמרו זה נהדר, זה כמו בחוף לארץ וקצת זרקו עלינו שלג, ואפילו ניסו לבנות איתנו בובה, אבל הבכי נמשך הדמעות זלגו וקפאו על הלחיים האדומות מהקור, ואחרי זמן קצר הן וויתרו וחזרנו לבית החם.

הבית שלנו היה במקום שהיום מרפאת השיניים. בחוף הייתה חצר המשחקים. אחר הצהריים השגל המשיך לרדת ואי אפשר היה לצאת החוצה. עטופים בהמון שכבות בגדים חיכינו להורים. עמדנו על הכסאות והצצנו בחלון, אני ואלישע ואריאלה. בגלל הקור התכסתה השימשה בהבל פינו, ואנחנו מחקנו את הערפל בידיים כדי לראות. ואז פתאום נשמע קול רעש ועץ האזדרכת שעמד בפנית החצר קרס מלוא קומתו והשתרע על המשחקים בחצר. פרידה, ששמעה את אנחתו של העץ, מיהרה לחלון ואמרה בינה לבין עצמה שזה הכול בגלל השגל.

חיליק אגמון - "אצלנו בגן" את השיר "אצלנו בגן" של שי-לי עטרי מבקש חיליק אגמון להקדיש לכל הילדים באשר הם. קטנים וגדולים: אלו שאנחנו מכירים מקרוב, אלו שהכרנו בגלל כורח המציאות שנכפתה עלינו ואת אלה שכבר לא נזכה להכיר. הלוואי ונצליח לשמור עליהם עוד קצת מתחת לשמיכה, במקום חם ואוהב. לשמור מרוחות רעות ואובדן.

רוחיק אלעד - "בשנה הבאה", השיר בשנה הבאה נבחר על ידי רוחיק אלעד, כשיר תקוה, בימים קשים ומורכבים, לימים שעוד יבואו. ימים בהם נוכל כולנו לשבת בנחת עם המשפחה הפרטית ועם העם כולו ויילדים בחופשה ישחקו ותפסת, בין הבית לבין השדות".

מיכל שמיר - בשביל אל הבריכות השיר מתאר נופי ילדות. האגדה מספרת, שיוזם טהרלב כתב שיר זה על נופי חרתיה, נופים אליהם אנו משקיפים. השנה מקבל שיר זה עוצמה נוספת כואבת כל כך: "והוא הלך לקרב עת החמה הנצה ולא חזר משם ימים רבים כל כך..." ובנימה אישית השיר מוקדש לאבי, אליהו כהן, שנפטר בחודש האחרון שאהב כל כך את יגור. בחרתי בשיר נוסף "**עוד חוזר הניגון**" - השיר מדבר על הלך המסתובב בדרכים ולכל מקום אליו הוא מגיע הוא נושא בתוכו ניגון, הנבנה ממראות חיי. אף אני נושאת בתוכי, כמו ההלך הזה, ניגונים.

יעל ס"ט רשף - "ערב מול גלעד" השיר נכתב על ידי לאה גולדברג, שעה שביקרה בקיבוץ אפיקים וחזתה בתופעת השכבת לילה, בה הורים מלווים את ילדיהם לבתי הילדים ונפרדים מהם בסיפור ובנשיקה. בשבילי, שיר זה

מזכיר לי ילדות בקיבוץ, שחלקה היתה מאושרת ומלאה בטבע וחלקה - געגועים להורים, לאמא שתמיד עסוקה בבית הספר, לאבא שראשו בעניינים קיבוציים, ואני שנשאת עם הפחדים הכמוסים בבית הילדים, שכשמו כן הוא - בית, ומחכה לבוקר שיפציע. זהו אחד השירים המבטאים במלוא עוצמתו את המורכבות של החיים הקיבוציים. בשבילי הוא שיר המעלה על נס את המעשה הקיבוצי, לכבוד התנועה הקיבוצית, הנמצאת כיום יותר מתמיד במאבק על קיומה הפיזי, וכאות לדרכה הערכית המיוחדת כל כך.

חנה פרי - "חברים" מאוד חשובים לי המשפחה והחברים. בזמן הקורונה, כשהייתי מנותקת מכולם, שלחתי בכל יום לחברים ולמשפחה תמונה של הגינה בווטסאפ. זה נפסק ב-7.10 לשבעה שבועות. בימים האחרונים התחלתי שוב לשלוח תמונות פרחים וטבע לקהילה של נירים בכל הארץ. אני אוהבת את החברים שלי.

שוקי אחישר - "ההר הירוק תמיד" השיר מבטא את ילדותינו לרגלי ההר ואת טיולי המשפחה בנחל יגור. זהו שיר עוצמתי שהפך להמנון שלנו.

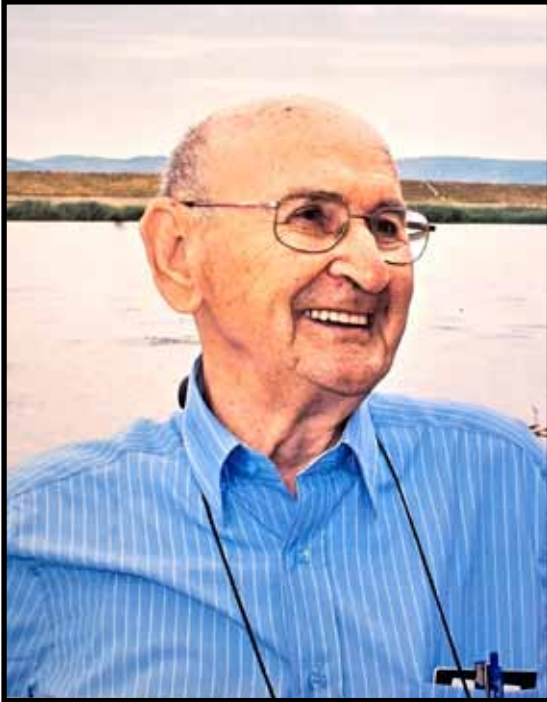
מופע החורף של "סטודיאנה" - "ילדות קסומה" (בהשראת קלאסיקות מ"מפצח האגוזים") יאנה פוליאק גרודמן

ההחלטה לקיים את המופע לא הייתה קלה, המצב בארץ מאז ה-7.10 גרם לנו הרבה צער. המחשבות הרבות והכאב שהרגשנו כקהילה (ועדיין מרגישים) גרם לי לחוסר חשק ורצון להפיק את המופע. אבל... המפגשים עם הילדות (והילדים), המבט בעיניהן כשהן רוקדות ומשחקות, נתן לי המון המון כוח, כוח להמשיך, כוח להבין את החשיבות של מה שאני עושה, כוח לא לוותר. לילדים ולילדות שלנו מגיעה "ילדות קסומה" מלאה בתמימות, התרגשויות ואהבה.

תודה לקהל הנפלא שהגיע ופרגן לנו, תודה להורים שתמיד נמצאים שם לצדי בכל מה שאבקש. תודה ל**ניר קורן** על התאורה וההגברה, שנעשו במקצוענות גבוהה. תודה ל**רות בארי** על הטקסט לקטע התיאטרלי בתחילת המופע - "חוק הפרגון". תודה ל**ליליה איריס** על הסרטונים ועל העזרה הטכנית בזמן המופע. תודה ל**ליקי איילון**, למעין גרממן ולדניאל גרודמן על כוריאוגרפיה מדהימה לקבוצות שלהן.

משה סנדר - לזיכרו

משה, בן רבקה ויוסף סנדר, נולד בשנת 1926 בעיר המחוז באקאו, ברומניה.

הוא התחנך במשפחה דתית, שחיה בתוך קהילה יהודית תוססת ומאורגנת, בעיר גדולה וסואנת.

בן שלוש שנים הלך לחיידר בטלית ופאות מגולגלות, עבר לבית הספר העממי היהודי, ומשם כתלמיד מצטיין לבית הספר הכללי, עד שגורש ממנו ככל התלמידים היהודיים. במשפחה חגגו שבת וחגי ישראל על טהרת המסורת. במקביל, שיחק כדורגל והיה חבר בתנועת השומר הצעיר.

עם כניסת הגרמנים לעיר במלחמת העולם השנייה הוחמרו תנאי החיים. הוא נאלץ לחפש עבודות שונות כדי לסייע לפרנסת המשפחה, ואחר כך גויס לעבודה מפרכת בהקמת שדה תעופה גרמני-רומני. גם הכיבוש הסובייטי היה בתחילתו אלים ודורסני. משה התארגן עם חברים מן הנוער היהודי לחפירת בורות במרתפים לשם שמירת רכוש יהודי מפחד הבוזאים, לאירגון קייטנה לילדים יהודיים ולהקמת חוות הכשרה לעליית חלוצים לארץ ישראל. בפעולות אלו תפקידו המיוחד היה השגת כספים והעברתם ממקום למקום, בתנאים מסוכנים. כשהתגבר החשש שיגויס לצבא המקומי, החליט לעלות ארצה למרות צער הפרידה ממשפחתו.

ב-1946 הגיע ארצה עם אנשי אניית המעפילים, ועמם נשלח למחנה המעצר בעתלית. עם השיחרור התגלגל בין עבודות מזדמנות, ולבסוף גויס לנוטרות. עם קום המדינה גויס לצה"ל, לחטיבת אלכסנדרוני.

לאחר השיחרור מצה"ל יזם משה עם חבריו ליחידה הקמת גרעין התיישבותי. הגרעין שובץ להתיישבות בכפר דניאל, ומשה היה למנהל היישוב. אך זמן קצר לאחר מכן הגיעו הוריו ואחותו ארצה, והוא החליט לעזוב את היישוב, כדי לעזור למשפחה להיקלט בארץ.

משה הכיר את רות, ואחרי תקופת חברות החליטו השניים לבנות חיים משותפים ביגור. תחילה היה משה נהג להובלת תוצרת תנובה, ואחר כך מנהל מחלקת השיווק של תנובה. בשובו ליגור גויס לתפקיד מרכזי במסגרת משקי הקיבוץ המאוחד, שם עבד שש שנים.

בשובו הביתה נקרא על ידי יעקב רם יו"ר המועצה האזורית זבולון לעבודה במועצה. משה כיהן כאחראי מחלקת החינוך, כמזכיר המועצה, וכסגן ראש המועצה. כגזבר בית הספר "כרמל-זבולון" היה לו חלק פעיל בהתפתחות בית הספר,

בעיקר הרחבת מבנה האגרומכניקה, ובניית בית הספרייה והמעבדות.

בצד פעילויותיו התובעניות, משה היה איש משפחה חם, מסור ופעיל. כך בגידול שלושת ילדיו: נדב, רבקה ואורית, וכך גם בקשר אמיץ במיוחד עם תשעת נכדיו. הוא קיים מפגשים וטיולים משפחתיים רבים, ושיאם היה מסע השורשים המשפחתי למחוזות ילדותו ונעוריו ברומניה. כמו כן היה משענת מרכזית להוריו, ולהורי רות אשתו. בית רות ומשה היה מרכז תמיכה וקשר לכל המשפחה המורחבת.

עם יציאתו לגימלאות החל להשתתף בתדירות בפעולות מרכז "דורות" במועצה האזורית, ומצא שם עניין רב בפעילויות השונות, וברקימת קשרים חברתיים עם אנשים מוכרים ועם אנשים חדשים מיישובי המועצה.

משה היה אדם חם וטוב לב, רחב אופקים, בעל מעוף ויוזמות מעשיות, סקרן לכול, נענה לכל אתגר ולומד תחום חדש מדי פעם, מתמצא בתחומים רבים, בעל ידי זהב, ובעל זיכרון פנומינלי.

המטפלת המסורה מרי, שסעדה בעבר את רות, טיפלה בו בביתו באהבה רבה ובמיזמנות בשנים האחרונות, והמשפחה מודה לה מאוד.

שבע ימים נפטר ממחלה בבית החולים.

משה יחסר מאוד לבני משפחתו ולידידיו.

יהי זיכרו לברכה בתוכנו.

אתמול רבקה'ה דיברה עם יואב בטלפון ושמעתי אותה אומרת שכל הזמן מתנגן לה בראש השיר, "איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא". בימים הנוראים מאז ה-7 באוקטובר הרבה שירים מקבלים משמעות חדשה, אבל אבא שלנו באמת היה האיש ההוא כערבה הבוכייה. זכינו באב הכי טוב שאפשר לבקש. אבא שנתן צילו, הדרו ופריו לנו כמשפחה פרטית ולנו כמשפחה מורחבת. אדם אצילי, זקוף קומה ונפש. כששאלו אותו מה הסוד לאריכות ימים, אמר: למצוא את האיזון בכל דבר. כך ניהל את חייו ולימד אותנו למצוא את הכוח המאזן בכל דבר. לא תמיד זה מצליח לי, אבל אני משתדלת.

סיפור חייו של אבא תועד פעמים רבות באופנים שונים. בפתיחה היה נוהג לומר: זכיתי להיוולד במאה הכי מעניינת בהיסטוריה. אבא חי כמעט 98 שנים בצפיפות אירועים משני סדרי עולם. חייו היו מלאי משמעות, עשייה ותרומה. הוא היה אנציקלופדיה מהלכת, בעיקר בתחומי ההיסטוריה והגאוגרפיה. ידע עצום, זיכרון חד כתער עד לפרטי פרטים. חוש הומור ציני ומצחיק. דיבר 4 שפות והתמצא בעוד 3. תמיד אמר: אתה יודע רומנית, אתה יודע איטלקית, צרפתית ותורכית. ארכיון מהלך. אבא לא היה קיבוצניק במובן הקיבוצניקי של המילה. הוא היה אירופאי בקיבוץ. בעל נימוסים והליכות של גינטלמן. תמיד בלבוש מוקפד ומסודר. בית מבריק ומסודר. לכל חפץ מקום מדויק משלו. תמיד אמר לי: תלמדי לשים כל דבר במקום ואז לא תחפשי. אני עד היום כל היום מחפשת.

אבא ואמא בנו עבורנו בית מיוחד בתוך הקיבוץ. בית של חום ואהבה. בית של שייכות, של נתינה, של אחריות אישית. 98 שנים ב-A4 אחד. 98 שנים של משמעות, עשייה, נתינה אין סופית ובעיקר משפחה. אין עוד אבא כזה. הכי טוב שאפשר לבקש. אין עוד אנשים כמו האיש הזה, שנולד למרגלות ההר ליד הנחל והיה לערבה בוכיה ולברוש ולצאלון. כמה מילים למרי היקרה והאהובה שלנו כאחות לנו. מרי הגיעה לטפל באמא בשנת 2007. היא טיפלה במסירות ובאהבה באמא עד הרגע האחרון וגם באבא. מרי היא המלאך והמלאכית בכבודם ובעצמם. מרי היקרה, לעולם ולתמיד את חלק ממשפחת קוטליאר, קאופמן וסנדר.

אורית

עצוב ומתוק

עצוב לי היום, עצוב לנו מאוד להיפרד ממך, משה. מתוק לנו על שזכינו לאבא, סבא, סבא רבא שנים רבות ומהנות במחיצתך, עם אישיותך, אהבתך, נועם הליכותך, מחשבתך הצלולה, בקיאותך, והידע הרב שלך. אנחנו, בנותיך ובניך, שנעשינו סבתות וסבים, זכינו בליווי של אבא מוביל - ניווטת את המשפחה בעצות טובות בימי חול, שבת וחג. הכרתי אותך בדירתך הצנועה בקומה ב' בסמוך לכרמל. מתוק בלבי זיכרון משם מלפני שנים, כאשר הרמנו כוס יין לחיים טובים עם רות אשתך, עם רבקה אשתי לעתיד ועם כל המשפחה. היו אלה רגעים קסומים, שהובילו לברית אמיצה וכנה ובצידה מחויבות.

התקבלתי למשפחה הטובה והחזקה שלך בפרחים, בחיבוק חם של אהבה חסרת גבול לצל ההר הירוק ביגור. משה, שנינו בילינו שעות אין ספור בשיחות ובוויכוחים עם לא מעט מחלוקות. היה בין שנינו קשר חזק ויחס של אהבה וכבוד, מתובל בגווניים אין ספור של הומור. צחקנו ודמענו, והמשכנו להרים כוסיות של יין עם פינוקי דג מלוח בימים נפלאים ומאושרים של חתונות, לידות, בריתות וימי הולדת. משה, הקפדת באדיקות לציין כל מועד, חג ושמחה עם זר פרחים בביתך. בירכת אותנו, הדלקת נרות חנוכה מדי שנה, בפסח פרסת את מעטפת הבד הכשרה מבית ילדותך - משכן למצה השמורה. דאגת לחבר אותנו למסורת: ניגונים באידיש וברומנית על רקע חיוך אין סופי.

משה, עצוב מאוד היה לך ולנו בשנה הקשה, שבה נפרדת מרות אשתך, אימנו. עם הזמן חזרת למסלול, ויצאת יחד עמנו, ילדיך, לביקור שורשים ברומניה. חווינו את ילדותך בבאקאו, ביקרנו ברחוב ובבית בו נולדת וגדלת, עלינו לקבר של סבא שלך, טיילנו לאורך נהר הביסטריצה, שבו כמעט טבעת, צפינו במסלולי שדה התעופה בו עבדת בפרך כעובד כפייה. החוויה הענקית והמרגשת מהביקור החזירה אותנו שנה מאוחר יותר לגיחה נוספת, והפעם עם הנכדים. עם השנים לא נשאר לבד. מרי האהובה חזרה לביתך והכניסה לך ולמשפחתנו אור ותקווה. הפעילות החברתית והחברים במועדון "דורות" שימחו אותך כל יום מחדש. במשך כל השנים עד היום האחרון, המשפחה הייתה איתך ערב ערב, לשמוח ביחד ולממש את הקשר ואת האהבה. מוישה, עכשיו עובר הפיקוד על המשפחה לאחירותנו. אתה משוחרר. אתה מצטרף עכשיו לאשתך האהובה רות, להוריך ולכל שאר בני המשפחה הנמצאים כאן באדמת יגור, למרגלות הכרמל, שכל כך אהבת.

עודד קוטליאר

פרידה ממשה

ב-י' בטבת, יום העלייה על הקרקע של יגור, נפרדנו ממשה סנדר ז"ל. משה, בן 97 במוותו, עלה ארצה ב-1946 מרומניה באוניית מעפילים, ואחרי שהכיר את רות, החליטו לבנות את חייהם המשותפים ביגור. משה עבד במועצה כאחראי מחלקת חינוך, כמזכיר המועצה וכסגן ראש המועצה. חלק מהשנים עבד עם אבי, משה נצר ז"ל, ונרקמו להם יחסי חברות מעבר ליחסי העבודה. בשנות חיי הגמלאות היה מגיע בתדירות למרכז "דורות" במועצה, ורקם קשרים חברתיים עם אנשים חדשים מרחבי המועצה. נהננו לפגוש אותו שם ולראות את הסקרנות בעיניו, את הרצון ללמוד ולגלות עולמות חדשים.

עמוס נצר יו"ר מועצה אזורית זבולון

שיחה עם יורם ברנע רוחלה סגל

השיחה התקיימה לפני הפגישה של מנכ"ל לגין עם חברי יגור.

יורם עזב את טובופלסט לפני כמה שנים, אבל טובופלסט לא עוזבת אותו. המבט לאחור לא תמיד מפוסי, וזה בעיקר מפני שבמפעל הזה הוא השקיע עבודה, ניסיון ותתפלאו גם הרבה אהבה.

איך הכול התחיל?

הרומן שלי עם טובופלסט התחיל בשנת 1980 לאחר כשמונה שנים של עבודה כנהג בהובלות לגין. הגעתי למפעל, כשזה היה עדיין מוגדר כמפעל תעסוקה למבוגרים וכל כולו כלל מבנה אחד בחצר האחורית של לגין.

לאיזה מחלקה נכנסת?

נכנסתי לעבוד בהדפסה עם אריה אייל, שלימד אותי את העבודה בדפוס. עם השנים המפעל השתנה והחליף פנים, אבל הפנים שלי נשארו בו עד 2016. בשנה הזו פוטרתי (סיפור הפיטורין שלי לא הנושא ברשימה זאת).

ספר על העבודה ועל העובדים בשנים הראשונות.

כאשר נכנסתי, בהדפסה הייתה מכונת דפוס אחת בתחילת הקו ומכונת לכה בסוף הקו. הכל נעשה באופן ידני. בהדפסה ובלכה עבדו חברות מבוגרות עם משמעת עבודה שלא הכרתי. זו הייתה תכונה שאפיינה מאוד את דור ההורים שלנו. באותם ימים לא דיברו על פנסיה ולא על איכות חיים לאחר גיל 65. עבדו עד היום

האחרון. במבט לאחור, זה עורר בי הרבה הערכה אליהם. הם לא קיבלו משכורת, מבחינתם הצלחת המפעל הייתה הצלחה שלהם.

אתה זוכר את שמותיהם?

כן. לאה קלוג ורבקה זעירא זיכרון לברכה, עבדו על המכונות הדפוס. פנינה מיכאלי ז"ל עבדה על מכונת הלכה, ובנוסף יבדלו לחיים ארוכים גם גבי קרדוש, צופר קינן, שחר תבור ובוב וילרוסה.

הדור הזה הלך ומי תפס את מקומו?

במהלך כל השנים עד לפיטוריי ב-2016 הובלתי את דפוס האופסט. אז קלטתי בעבודה את העובד השכיר הראשון לאחר שרוזן ז"ל העביר באסיפה החלטה שמכניסים שכירים לטובופלסט. אני מודה שבהתחלה התנגדתי למהלך ואפילו דיברתי נגדו באסיפה. אבל רוזן צדק, הוא

לצערי, טובופלסט החלה להידרדר לאחר שעמוס פוטר. מה שהחזיר אותי למפעל, הייתה מודעה שנתלתה בחדר האוכל ונכתב בה הסעיף "סגירת טובופלסט". ראיתי את זה ו"נדלקתי". באתי לאסיפה נחוש ומלא רוח קרב נגד המהלך. לא יכולתי לשתוק. ניסיתי לשכנע, צרחתי ובסוף הוחלט שלא סוגרים מיד את המפעל. בינתיים המנכ"ל של לגין קיבל החלטה נכונה, לדעתי, שלא מקבלים הזמנות שאין רווח בצידן. הוא הודיע על כך לכל הלקוחות, שהוא מעלה מחירים, ואלה שלא היו מוכנים לתנאים החדשים סיימו לעבוד איתם. לקוחות הפנים הסכימו לתנאי ולכן המשיכו לעבוד איתם.

ואז חל שינוי?

בסוף, בתשובה לשאלתו של עמוס פרליס, נוקי השיב, שלאחר שהעלו את המחירים התחילו להרוויח. זה הזכיר לי את השנים הטובות של טובופלסט. אני מאמין במוצר של טובופלסט. אני גם מאמין שנחזור לייצר מוצרים, שיחזירו אלינו את הלקוחות מחו"ל לא במחירי הפסד. אני מאמין, כי טובופלסט שנשארה עם הקווים בשלמותם, תקבל חזרה גם את הלקוחות שעזבו. מי ייתן.

הבין, שעתיד המפעל לא יכול להיות תלוי רק על עבודת חברי משק בלבד. למדתי להעריך אותו כמנהל. הוא היה האיש הנכון בזמן הנכון. החלטה זו הייתה ראייה לטווח הרחוק דבר שאיפיון אותו. בהנהלתו נפתחו לפני המפעל קווי מסחר חדשים וערוץ ישיר להידברות עם מיכה קיגל ז"ל, שהיה יו"ר מועצת המנהלים של לגין באותן שנים.

פרט יותר את הדברים

זו הייתה נקודת פתיחה לעידן חדש במפעל שהלך וגדל. קנו קווים חדשים להדפסה, ואני הייתי אחראי על קליטת מכונות הדפוס החדשות ומכונות הפיקוק. קלטתי עובדים שכירים עם דף חלק. זאת אומרת, הם לא ידעו דבר על דפוס והדפסה. הדבר החשוב שחיפשתי באנשים היה יכולתם לעבוד בצוות. רוח הצוות והשיתוף ביניהם היו בעיני בעלי חשיבות רבה. בהתחלה לימדתי אותם. ככל שגידלנו יותר דפסים, יכולתי להצמיד את הוותיקים והטובים לשכירים החדשים, וכך גדל צוות של אנשים עם יכולת לעבוד הן כמקצוענים והן כחברים בצוות. היו גם פיספוסים, אבל ב-2016 כשעזבתי, השארתי צוות דפסים מעולה.

לאחר שפוטר מה הסיבה שאתה לא יכול לנתק עצמך מהמפעל? זה לא של אבא שלך.

יום גיבוש

גדוד שריון מילואים 129, עשה, בהתראה של שבוע, יום גיבוש ופינוק מושקע במיוחד למשפחות בפארק באלגן. זה התחיל מאירוע דומה, הרבה יותר צנוע, שהתקיים בפארק, ליחידה של בועז אוחנה לפני שבועיים, ושודרג ברמות: ארבע ספקי מזון - שניים על האש, צמחוני וטבעוני, שלוש הופעות: להקה צבאית, אמן חושים והזמר הראל סקעת, שולחנות קינוחים: ממתקים, גלידות, וואפל בלגי, פירות, פנקייק. פילות פעילות מיוחדות לילדים עם משחקי חשיבה, שולחנות סנוקר, סוני פלייסטיישן, שלוש עמדות צילום כולל מגנטי, מתנות בסוף האירוע ובינגו נושא פרסים, פרס ראשון טיסה לחו"ל.

